

Arrest

nr. 249 303 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun van origine. U bent afkomstig uit Shalatak, gelegen in het district Mehtarlam in de provincie Laghman.

Op 19 november 2015 besloot u Afghanistan te verlaten. Na een reis van ongeveer 40 dagen kwam u aan in België op 21 december 2015. Op 7 januari 2016 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u Afghanistan verlaten had omwille van talibanproblemen.

Op 17 januari 2018 betekende het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U kon niet aannemelijk maken tot voor uw komst naar België in 2015 in Shalatak te

hebben verbleven. Bijgevolg kon er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u daar zou hebben meegemaakt.

U diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U hield in uw beroep vast aan uw verklaringen inzake uw (recente) herkomst uit het dorp Shalatak, district Mehtarlam, provincie Laghman. Op 26 juni 2019 werd door de RvV besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij de motivering van het CGVS werd gevolgd. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.

Op 25 juli 2019 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek hield u vast aan de verklaringen van uw eerste verzoek, namelijk uw (recente) herkomst uit Shalatak. Voorts verklaarde u dat u in België uw paternale oom M.N.T. (...) (CGVS X; O.V. X) te hebben teruggevonden, dat de taliban nog steeds naar u op zoek waren, dat zij uw vader een dreigbrief stuurden en dat uw vader door de taliban werd doodgeschoten. Op 27 september 2019 werd door het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen, daar er geen geloofwaardige elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar Afghanistan. Op 11 oktober 2019 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw derde, huidige verzoek houdt u vast aan uw verklaringen van uw eerste en tweede verzoek, namelijk uw (recente) herkomst uit Shalatak. U verwijst voorts opnieuw naar de dood van uw vader en geeft opnieuw aan dat uw paternale oom in België een verblijfsstatus heeft gekregen.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: een brief van de taliban; een klachtenbrief aan de overheid; een brief van de Afghaanse binnenlandse veiligheidsdienst; twee enveloppen; drie foto's van uzelf in Shalatak; en een foto van de verblijfskaart van uw paternale oom.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde recente herkomst uit Shalatak, district Mehtarlam, provincie Laghman, gezien uw gebrekkige kennis over dit dorp en de regio errond.

Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor

internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt in uw derde en huidige verzoek kan worden vastgesteld dat deze volledig voortvloeien uit het vluchtrelaas dat u in het kader van uw eerste en tweede verzoek hebt uiteengezet, namelijk de bewering dat u uw hele leven in Shalatak hebt gewoond en uw talibanproblemen aldaar (Verklaring volgend verzoek, 16/10464Y, vraag 10, 16). Het simpelweg herhalen van deze bewering werpt evenwel geen nieuw licht op de vroegere geloofwaardigheidsbeoordeling van het CGVS in deze. Ook na een nieuwe confrontatie met de vaststelling dat uw beweringen over uw (recente) herkomst niet geloofwaardig zijn, volhardt u in deze verklaringen (Verklaring volgend verzoek, 16/10464Y, vraag 16).

Ter staving van uw (recente) herkomst uit het dorp Shalatak legt u voorts drie foto's van uzelf neer. U geeft aan dat deze foto's zijn genomen in Shalatak (Verklaring volgend verzoek, 16/10464Y, vraag 16, 18). Hierbij dient vooreerst te worden aangestipt dat deze foto's de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw (recente) herkomst uit Shalatak niet zomaar kunnen herstellen. Immers, beeldmateriaal zoals foto's en video's kunnen in het algemeen in scène worden gezet en zijn bijgevolg manipuleerbaar in plaats, tijd en ruimte. Zelfs al werden deze foto's inderdaad in Shalatak genomen, dan nog betreft het momentopnames die hoogstens kunnen aantonen dat u eens in Shalatak bent geweest. Bovendien draagt de afgebeelde persoon op de drie foto's precies dezelfde kledij en zit er op precies dezelfde manier iets in het borstvakje, hetgeen de vermoedens van een momentopname versterkt. De foto's bieden bijgevolg geen steun voor uw bewering uw hele leven tot uw vertrek uit Afghanistan in 2015 in het dorp Shalatak, district Mehtarlam, provincie Laghman te hebben doorgebracht.

Voorts verwijst u, net als in uw tweede verzoek, naar uw paternale oom die in België legaal verblijft (Verklaring volgend verzoek, 16/10464Y, vraag 10, 18). U legt voorts een foto van zijn Belgische vreemdelingenkaart neer ter staving van uw verklaringen. Dit volstaat echter niet om de vroegere geloofwaardigheidsbeoordeling van het CGVS in een ander licht te plaatsen. Zo is de vreemdelingenkaart geen begin van bewijs dat deze persoon daadwerkelijk familie van u is. Zelfs als is deze persoon werkelijk aan u verwant zoals u beweert, dan nog kan uit zijn verklaringen over zijn eigen verblijfplaatsen en herkomst geen enkele informatie worden afgeleid over uw verblijfplaatsen en (recente) herkomst in en uit Afghanistan.

De enveloppen die u neerlegt kunnen hoogstens aantonen dat u post ontving vanuit Laghman, maar bieden geen steun voor uw –ongeloofwaardig bevonden– verklaringen over uw onafgebroken verblijf daar tot 2015.

Wat betreft uw verklaringen dat uw talibanproblemen nog steeds actueel zijn, waarbij u stelt dat de taliban dreigbrieven stuurden en dat ze uw vader vermoordden (Verklaring volgend verzoek, 16/10464Y, vraag 16, 18), moet vooreerst worden opgemerkt dat u de dood van uw vader reeds in uw tweede verzoek aanhaalde. Daarbij moet wederom benadrukt worden dat, gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u tot voor uw komst naar België in 2015 in Shalatak woonde, er evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die u daar beweerde te hebben gehad. Gezien de gebeurtenissen die u nu aanhaalt het gevolg zouden zijn van uw vroegere talibanproblemen, kan ook hieraan geen geloof worden gehecht.

U tracht uw verklaringen inzake uw problemen met de taliban en de daaruit voortvloeiende dood van uw vader te staven met een brief van de taliban, een klachtenbrief aan de overheid en een brief van de Afghaanse binnenlandse veiligheidsdienst. Hierbij dient ten eerste te worden aangestipt dat u verklaart dat uw vader de dreigbrief van de taliban ontving op 5 jauza 1398 (Gregoriaanse kalender (GK) 26 mei 2019), terwijl de dreigbrief is gedateerd op 22 ramadan 1440 (Afghaanse kalender 6 jauza 1398, GK 27 mei 2019). Dat uw vader volgens uw verklaringen de brief eerder ontving dan dat ze gedateerd werd, brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake de brieven reeds in het gedrang.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de drie brieven – vermeldde data 6 jauza 1398 (GK 27 mei 2019), 11 jauza 1398 (GK 1 juni 2019) en 13 jauza 1398 (GK 3 juni 2019) – werden opgesteld op het moment dat u reeds in België was aangekomen, nadat uw eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een negatieve beslissing. Dit wijst erop dat de brieven enkel met het oog op een volgend verzoek om internationale bescherming werden opgesteld, wat ertoe leidt dat de bewijswaarde van de documenten sterk wordt verminderd. Daarbij kunnen de brieven op uw vraag en instructies zijn gesteld. Ook hierdoor neemt de bewijswaarde van de brieven af. Voorts dient te worden opgemerkt dat de klachtenbrief door uw moeder werd opgesteld, die er als betrokken partij alle baat bij heeft om verklaringen af te leggen die in het verlengde liggen van uw eigen verklaringen. Hierdoor neemt de (objectieve) bewijswaarde van het document eveneens in ernstige mate af. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van

authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Het gewicht dat aan dit bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Deze documenten ontberen bijgevolg elke bewijswaarde.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de:

• Schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet;

• Schending van artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

• Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering;

• Schending van de zorgvuldigheidsplicht."

Verzoeker volhardt in zijn eerder afgelegde verklaringen omtrent zijn herkomst van het dorp Shalatak, in de provincie Laghman in Afghanistan. Het is volgens hem duidelijk dat verweerder niet met alle relevante elementen die werden overgemaakt heeft rekening gehouden. Verzoeker betoogt:

"Op 11 oktober 2019 heeft verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming ingediend. Ter ondersteuning van zijn verzoek legde hij 3 foto's van zichzelf in het dorp voor, een dreigbrief van de taliban, een klachtenbrief aan de overheid, een brief van de Afghaanse binnenlandse veiligheidsdienst en twee enveloppes die verstuurd zijn uit Laghman.

Op 25 juni 2020 en op 30 juni 2020 werd aan verweerder een motivatie toegezonden met bijkomende verduidelijkingen omtrent de verklaringen van verzoeker en omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan (stuk 3, e-mail en motivatie van 24 juni 2020 van de raadvrouw aan verweerder; stuk 4, e-mail en motivatie van 30 juni 2020 van de raadvrouw aan verweerder)

Het is opmerkelijk dat verweerder nergens in de bestreden beslissing melding maakt van deze motivatie. Ondanks de uitdrukkelijke vraag van de raadvrouw van verzoeker om rekening te houden met de informatie uit de motivatie bij het nemen van beslissing, moet verzoeker vaststellen dat verweerder deze vraag naast zich heeft neergelegd.

Verweerder heeft nagelaten om alle elementen die verzoeker heeft opgeworpen in het licht van zijn verzoek om internationale bescherming, mee te nemen in haar beoordeling. Ze heeft de motivaties van 25 juni 2020 en 30 juni 2020 niet in rekening gebracht, noch heeft ze erop geantwoord.

Verweerder is onzorgvuldig te werk gegaan waardoor ze heeft verzaakt aan de onderzoekplicht die op haar rust in het kader van een onderzoek naar het recht op bescherming overeenkomstig artikels 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op zijn minst heeft verweerder de materiële motiveringsplicht manifest geschonden. Hierdoor dringt een heroverweging van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker zich op."

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de:

- *Schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet;*
- *Schending van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet;*
- *Schending van artikel IA van het verdrag van Geneve;*
- *Schending van de zorgvuldigheidsplicht.*
- *Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering."*

In dit kader voert verzoeker aan:

"Naar aanleiding van het volgende verzoek om internationale bescherming, die door verzoeker op 11 oktober 2019 werd ingediend, werden er wel degelijk nieuwe gegevens naar voren gebracht die verantwoorden dat het volgende verzoek van verzoeker ontvankelijk wordt verklaard, om daarna ten gronde te worden onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen."

Verzoeker geeft vervolgens een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud en de toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en stelt dat verweerder ten onrechte oordeelt dat hij geen nieuwe elementen in de zin van deze bepaling heeft aangereikt.

Verzoeker wijst erop dat verweerder elk voorgelegd document afwijst bij gebrek aan, weinig of geen bewijswaarde. *"Uit deze houding blijkt een vooringenomenheid van verweester. Ze hecht geen geloof aan de verklaringen van verzoeker, waardoor ze niet meer met een open blik kijkt naar alle voorgelegde documenten.*

Nochtans is het de plicht van verweester om een beoordeling te maken op basis van alle voorgelegde documenten. Dit heeft het UNHCR nogmaals benadrukt in haar omstandige onderzoek naar de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers om internationale bescherming.

(...)

Verweester vertrekt ten onrechte steeds vanuit de idee dat het relaas ongeloofwaardig is en dat de neergelegde documenten bijgevolg de geloofwaardigheid van het relaas niet kunnen herstellen. Er dient echter van het tegenovergestelde standpunt te worden uitgegaan. Namelijk dat de documenten mogelijks de eerder afgelegde verklaringen zouden kunnen ondersteunen en een nieuw licht zou kunnen werpen op het relaas van verzoeker, dat eerder ongeloofwaardig werd bevonden.

Anders oordelen schendt de rechten van de verdediging in die zin dat verzoeker de kans wordt ontnomen om de geloofwaardigheid van zijn relaas aan te tonen. Omdat verweester de eerste verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig achtte, zal ze elke volgende verklaring evenmin geloven.

Een verzoek om internationale bescherming moet worden beoordeeld aan de hand van de geloofwaardigheid van het geheel aan elementen, i.e. de verklaringen én de voorgelegde documenten, en niet aan de hand van de persoonlijke geloofwaardigheid van verzoeker.

Verzoeker wordt geconfronteerd met een onmogelijke bewijslast. Hij moet eerst zijn eigen geloofwaardigheid herstellen vooraleer zijn documentatie wordt onderzocht. Bovendien moet hij, om zijn eigen geloofwaardigheid te herstellen, de vooringenomenheid van verweester counteren.

Verzoeker verwijst eveneens naar rechtspraak van uw Raad, waarin de motiveringsplicht van verweester werd herhaald. Dit gebeurde met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State. Telkens een verzoeker om internationale bescherming documenten voorlegt, gebiedt de motiveringsplicht verweester om de documenten te onderzoeken en expliciet te argumenteren waarom de documenten al dan niet het vluchtrelaas ondersteunen.

Verweester kan niet simpelweg stellen dat documenten slechts ondersteunende bewijswaarde hebben omdat ze zo elk nuttig effect ontnemt aan documenten.

(...)

In het bovenstaande arrest oordeelde uw Raad eveneens dat documenten die overeenstemmen met de belangrijkste punten van het vluchtrelaas minstens als begin van bewijs gelden en bijgevolg de geloofwaardigheid van verzoeker kunnen herstellen."

Verzoeker gaat vervolgens in op het volgens hem gebrekkige onderzoek van de door hem neergelegde documenten en stukken. Hij voert dienaangaande aan:

"Verzoeker heeft foto's, enveloppes uit Afghanistan en 3 brieven voorgelegd.

De foto's worden afgewezen omdat ze slechts een momentopname zijn.

De enveloppes, ondanks dat ze zijn verstuurd uit Laghman (!), bewijzen volgens verweester niet dat verzoeker net voor zijn vertrek in Laghman heeft gewoond. Nochtans is dit een begin van bewijs dat verzoeker lange tijd in Laghman heeft gewoond, aangezien hij er blijkbaar een netwerk heeft die hem

documenten kan opsturen. Mocht verzoeker niet in Laghman hebben gewoond, zou hij geen post kunnen ontvangen uit Laghman.

De drie brieven worden niet onderzocht omdat ze zijn opgesteld nadat het eerste verzoek om internationale bescherming werd afgewezen. Dit doet volgens verweerster vermoeden dat de documenten zijn opgesteld op vraag van verzoeker.

Dit is een eigenaardige beoordeling, aangezien verzoeker deze documenten juist neerlegt om aan te tonen dat zijn problemen in Afghanistan nog steeds actueel zijn. Het kan dus niet anders dat de documenten dateren van na zijn aankomst in België aangezien de documenten betrekking hebben op feiten die gebeurd zijn na de aankomst van verzoeker in België.

Had verweerster de motivatie van 25 juni 2020 in rekening gebracht, had ze kunnen lezen dat de vader van verzoeker in april 2019 werd doodgeschoten door de taliban (stuk 4, e-mail en motivatie van 30 juni 2020 van de raadvrouw aan verweerster). Zijn moeder heeft naar aanleiding van deze gebeurtenissen een klacht neergelegd bij het district Mehtarlam.

Verzoeker heeft documenten voorgelegd die zijn verklaringen ondersteunen en die bijgevolg beschouwd moeten worden als begin van bewijs.

Bovendien hecht verweerster geen geloof aan deze documenten omwille van de hoge graad van corruptie in Afghanistan.

De algemene informatie dat er in Afghanistan een grote mate van corruptie is, ontslaat verweerster niet van haar plicht om een nauwkeurig en zorgvuldig onderzoek te voeren naar het verzoek om internationale bescherming. Dit volgt uit het arrest Singh t. België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waar België werd veroordeeld omdat het geen grondig onderzoek had gevoerd naar de voorgelegde documenten.

(...)"

Verzoeker wijst te dezen eveneens op hetgeen UNHCR stelt inzake de beoordeling van documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker gaat verder in op de veiligheidssituatie in Afghanistan ten gevolge van het coronavirus. In dit kader voert hij aan:

"In de motivatie van 30 juni 2020, die niet in rekening werd gebracht door verweerster, motiveerde de raadvrouw van verzoeker dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op schade overeenkomstig artikel 48/4 VW loopt omwille van de uitbraak van het coronavirus (stuk 5, e-mail en motivatie van 30 juni 2020 van de raadvrouw aan verweerster).

Deze informatie is relevant aangezien verweerster overeenkomstig artikel 57/6/2, §1 VW dient te onderzoeken of verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verweerster twijfelt niet aan de herkomst van verzoeker uit Afghanistan.

Het staat vast dat de corona-pandemie een grote impact heeft op burgers over de hele wereld, waaronder ook verzoeker. Het is voor verzoeker op heden namelijk absoluut onmogelijk om in Afghanistan te leven. Leven in dit land tijdens de huidige corona-pandemie houdt een onmenselijke behandeling, in strijd met art. 48/4, §2, b Vw., in.

Op 22 juli 2020 was er sprake van 35.615 besmette gevallen en vielen er 733 dodelijke slachtoffers in Afghanistan ten gevolge van COVID-19.

Een land dat in een eindeloos conflict verwickeld is, is het perfecte slachtoffer van een epidemie. Een effectieve bestrijding van het virus vereist een sterk gezondheidssysteem, een krachtig politiek apparaat en een economie die in staat is om financiële tegenslagen op te vangen. Deze drie fundamenteën zijn niet aanwezig in Afghanistan.

Het gezondheidssysteem is door het jarenlange conflict volledig vernield. Er zijn niet genoeg ziekenhuizen voor de grote bevolking, medisch materiaal ontbreekt en nog alarmerender: er is te weinig medisch personeel. Gezondheidswerkers doen hun best, maar ze spelen met hun eigen gezondheid en die van de burgers.

(...)

Hierboven werd reeds aangehaald dat er op heden sprake is van 35.615 besmettingen. Maar deze cijfers zijn onbetrouwbaar omdat artsen nauwelijks kunnen testen.

(...)

De Afgaanse minister van Volksgezondheid waarschuwt dat er zonder maatregelen 16 miljoen burgers besmet zouden kunnen raken. Hierbij zouden meer dan 100.000 personen kunnen sterven... Dit zou eveneens betekenen dat het coronavirus dodelijker is dan het conflict.

(...)

Om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, kondigde de regering een nationale blokkade aan. Uiteindelijk lijkt het een symbolische maatregel, aangezien de overheid de blokkade niet

afdwingt. Mensen blijven de straat opgaan op zoek naar eten of werk. In een land waar geen sociale zekerheid bestaat en waar veel burgers afhankelijk zijn van dagelijks werk, is sociaal isolement zo goed als onmogelijk.

(...)

Bovenop de economische en medische problemen is er nog de instabiele politieke situatie. In februari hebben de Taliban en de Verenigde Staten een "vredesakkoord" gesloten. De Verenigde Staten zijn al begonnen met de terugtrekking van hun troepen, terwijl de Taliban nog steeds aanvallen uitvoert. In twee weken tijd heeft de Taliban meer dan 500 aanvallen uitgevoerd in negen provincies.

(...)

Het virus verhindert niet dat rebellen of terroristische groeperingen het geweld verhogen. Zo werd bijvoorbeeld op 12 mei 2020 een ziekenhuis van Artsen Zonder Grenzen aangevallen

(...)

Men vreest dus terecht dat het conflict opnieuw zal verergeren door het coronavirus.

(...)

De corona-epidemie, die al immense gevolgen heeft voor Westerse landen, zal ongetwijfeld leiden tot een ongekeerde humanitaire catastrofe in Afghanistan.

Het corona-virus alsook diens verregaande gevolgen heeft tot gevolg dat leven in Afghanistan op heden ten alle kosten vermeden moet worden. Indien verzoeker tijdens de coronapandemie in Afghanistan dient te leven, zal hij blootgesteld worden aan een reëel risico op besmetting. Na een besmetting is er geen toegang tot voldoende gezondheidszorg, wat een onmenselijke behandeling inhoudt."

Verzoeker gaat verder in op de veiligheidssituatie in de provincie Laghman en Afghanistan. Hij stelt van voormelde provincie afkomstig te zijn en daardoor in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

"De veiligheidssituatie is er volatiel omwille van de aanwezigheid van de taliban. Er vinden geregeld gevechten en aanvallen plaats tussen de Afghaanse veiligheidstroepen en de rebellengroepering, waardoor er slachtoffers vallen langs beide kanten;

(...)

In de rest van het land is de situatie niet beter. Uit het jaarlijks rapport van UNAMA blijkt dat er in 2019 opnieuw 10.000 burgerslachtoffers gevallen zijn in Afghanistan. Hierbij vielen er meer dan 3.400 dodelijke slachtoffers.

(...)

Zoals reeds hierboven uiteengezet heeft de uitbraak van het coronavirus een negatieve weerslag op de veiligheidssituatie. Rebellengroeperingen maken gebruik van de verminderde slagkracht van de veiligheidstroepen om hun aanvallen op te drijven. In hun aanvallen zijn ze gewetenloos, want ze vallen met name gezondheidspersoneel aan.

(...)"

2.3. Verzoeker concludeert, op basis van het voorgaande:

"Gelet op bovenstaande argumentatie heeft verzoeker nieuwe elementen voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Verweerster heeft nagelaten alle elementen grondig te onderzoeken.

De hierboven aangehaalde geactualiseerde informatie toont duidelijk aan dat het geweld nog steeds zeer aanwezig is geheel Afghanistan, maar zeker ook in de provincie Laghman. De veiligheid van de burgers kan niet gegarandeerd worden, waardoor er voor cliënt een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld.

Ook loopt hij een ernstig risico op schade omwille van de uitbraak van het coronavirus. Door een gebrekkige gezondheidszorg is de kans op een besmetting reëel terwijl er geen toegang is tot een adequate behandeling.

Dit middel is bijgevolg gegrond."

2.4. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"3. E-mail en motivatie van 24 juni 2020 van de raadvrouw aan verweerster;

4. E-mail en motivatie van 30 juni 2020 van de raadvrouw aan verweerster;

5. UNHCR, Beyond proof - Credibility Assessment in EU Asylum Systems, mei 2013, p. 162, (...)

6. Foreign Policy, In Afghanistan, the Coronavirus Could Be Deadlier Than War, 17 april 2020, (...)

7. Arab News, Afghanistan warns of 'disaster' as coronavirus infections surge, 6 juni 2020, (...)
8. DW, Coronavirus: A hidden catastrophe in Afghanistan, 4 juni 2020, (...)
9. The New York Times, Afghanistan's Next War, 22 april 2020, (...)
10. DW, Coronavirus: Tough times ahead as Afghanistan struggles to manage pandemic, 22 april 2020, (...)
11. VRT NWS, Tientallen doden bij aanslagen op kraamkliniek Artsen Zonder Grenzen en begrafenisplechtigheden in Afghanistan, 12 mei 2020 (...)
12. China.org, Afghan forces kill 16 militants in eastern Laghman province, 6 juli 2020, (...)
13. ANI, Six Afghan security force members killed in Taliban attack in Laghman, 11 mei 2020, (...)
14. Garda World, Afghanistan: Blast kills three civilians in Mehtarlam (Laghman province) May 2, 2 mei 2020, (...)
15. The New York Times Magazine, Afghan War Casualty Report: May 2020, 28 mei 2020, (...)
16. United Nations Assistance Mission In Afghanistan, Afghanistan: 10,000 civilian casualties for sixth straight year, 22 februari 2020, (...)
17. BBC, Coronavirus overwhelms hospitals in war-ravaged Afghanistan, 30 juni 2020, (...)

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoeker stelt dat minstens “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” geschonden is, ziet de Raad vooreerst niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” kan dan ook niet worden aangenomen.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt, zoals reeds hoger werd aangegeven, dat verzoeker deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij betoogt dat uit de inhoud van de bestreden beslissing zou kunnen worden afgeleid dat verweerder vooringenomen was. Uit het loutere gegeven dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar de tijdens verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming gedane vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent zijn herkomst en problemen en dat verweerder oordeelt dat de neergelegde nieuwe documenten, onder meer rekening houdend met de reeds tijdens de vorige verzoeken gedane vaststellingen en in combinatie met een aantal bijkomende vaststellingen, de nodige bewijswaarde ontberen, kan zulks namelijk geenszins worden afgeleid. De commissaris-generaal gaat, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt, immers alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren. Verzoeker bevestigt dit overigens zelf uitdrukkelijk in het verzoekschrift waar hij aangeeft dat een verzoek om internationale bescherming, dus ook een volgend verzoek, moet worden beoordeeld aan de hand van de geloofwaardigheid van het geheel aan elementen, met name zowel de verklaringen als de voorgelegde documenten. Verzoeker brengt voor het overige geen concrete gegevens aan waaruit blijkt

dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.5. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In het licht van de voormelde bepaling, wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

“In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde recente herkomst uit Shalatak, district Mehtarlam, provincie Laghman, gezien uw gebrekkige kennis over dit dorp en de regio errond.

Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.”

Verder wordt in de bestreden beslissing, omtrent de bijkomende verklaringen die verzoeker aflegde in het kader van zijn huidige, derde verzoek om internationale bescherming, terecht aangegeven:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt in uw derde en huidige verzoek kan worden vastgesteld dat deze volledig voortvloeien uit het vluchtrelaas dat u in het kader van uw eerste en tweede verzoek hebt uiteengezet, namelijk de bewering dat u uw hele leven in Shalatak hebt gewoond en uw talibanproblemen aldaar (Verklaring volgend verzoek, 16/10464Y, vraag 10, 16). Het simpelweg herhalen van deze bewering werpt evenwel geen nieuw licht op de vroegere geloofwaardigheidsbeoordeling van het CGVS in deze. Ook na een nieuwe confrontatie met de vaststelling dat uw beweringen over uw (recente) herkomst niet geloofwaardig zijn, volhardt u in deze verklaringen (Verklaring volgend verzoek, 16/10464Y, vraag 16).”

Verzoeker laat de voormelde motieven ongemoeid. Derhalve blijven deze onverminderd gelden.

Verzoeker laat de bestreden beslissing eveneens volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Voorts verwijst u, net als in uw tweede verzoek, naar uw paternale oom die in België legaal verblijft (Verklaring volgend verzoek, 16/10464Y, vraag 10, 18). U legt voorts een foto van zijn Belgische

vreemdelingenkaart neer ter staving van uw verklaringen. Dit volstaat echter niet om de vroegere geloofwaardigheidsbeoordeling van het CGVS in een ander licht te plaatsen. Zo is de vreemdelingenkaart geen begin van bewijs dat deze persoon daadwerkelijk familie van u is. Zelfs als is deze persoon werkelijk aan u verwant zoals u beweert, dan nog kan uit zijn verklaringen over zijn eigen verblijfplaatsen en herkomst geen enkele informatie worden afgeleid over uw verblijfplaatsen en (recente) herkomst in en uit Afghanistan.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd overeind.

Verzoeker vestigt in het verzoekschrift wel de aandacht op de door hem neergelegde, nieuwe stukken en documenten. Hij stelt dat verweerder ten onrechte oordeelde dat deze niet kunnen worden beschouwd als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde foto's, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd:

“Ter staving van uw (recente) herkomst uit het dorp Shalatak legt u voorts drie foto's van uzelf neer. U geeft aan dat deze foto's zijn genomen in Shalatak (Verklaring volgend verzoek, 16/10464Y, vraag 16, 18). Hierbij dient vooreerst te worden aangestipt dat deze foto's de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw (recente) herkomst uit Shalatak niet zomaar kunnen herstellen. Immers, beeldmateriaal zoals foto's en video's kunnen in het algemeen in scène worden gezet en zijn bijgevolg manipuleerbaar in plaats, tijd en ruimte. Zelfs al werden deze foto's inderdaad in Shalatak genomen, dan nog betreft het momentopnames die hoogstens kunnen aantonen dat u eens in Shalatak bent geweest. Bovendien draagt de afgebeelde persoon op de drie foto's precies dezelfde kledij en zit er op precies dezelfde manier iets in het borstvakje, hetgeen de vermoedens van een momentopname versterkt. De foto's bieden bijgevolg geen steun voor uw bewering uw hele leven tot uw vertrek uit Afghanistan in 2015 in het dorp Shalatak, district Mehtarlam, provincie Laghman te hebben doorgebracht.”

Verzoeker voert blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Aangaande de door verzoeker neergelegde enveloppen, dient verder te worden opgemerkt dat, dit in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt en ook verweerder ten onrechte aangeeft in de bestreden beslissing, hieruit in het geheel niet kan worden afgeleid dat deze zouden zijn opgestuurd vanuit Laghman. Hoewel op de envelop van BSP op de achterzijde geschreven staat dat de afzender hiervan zou wonen in de “*Laghman province capital*”, blijkt uit de stempels op deze envelop immers dat deze niet vanuit Laghman doch wel vanuit Jalalabad werd verstuurd. Bovendien blijkt uit de omslag dat het betreffende postbedrijf niet eens een vestiging heeft in verzoekers provincie. De omslag van DHL werd dan weer verstuurd vanuit Pakistan. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat een envelop uit een bepaalde regio werd verstuurd geenszins een bewijs kan vormen voor het feit dat de verzender van deze envelop ook daadwerkelijk in deze regio verblijft. Evenmin vormt dit gegeven ook maar enig bewijs voor de verklaarde banden met en herkomst van deze regio van de ontvanger van deze envelop. In tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, is het immers weldegelijk mogelijk om post te ontvangen vanuit een regio waarin hij niet heeft verbleven.

Betreffend de overige, door verzoeker neergelegde stukken en documenten, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“Wat betreft uw verklaringen dat uw talibanproblemen nog steeds actueel zijn, waarbij u stelt dat de taliban dreigbrieven stuurden en dat ze uw vader vermoordden (Verklaring volgend verzoek, 16/10464Y, vraag 16, 18), moet vooreerst worden opgemerkt dat u de dood van uw vader reeds in uw tweede verzoek aanhaalde. Daarbij moet wederom benadrukt worden dat, gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u tot voor uw komst naar België in 2015 in Shalatak woonde, er evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die u daar beweerde te hebben gehad. Gezien de gebeurtenissen die u nu aanhaalt het gevolg zouden zijn van uw vroegere talibanproblemen, kan ook hieraan geen geloof worden gehecht.

U tracht uw verklaringen inzake uw problemen met de taliban en de daaruit voortvloeiende dood van uw vader te staven met een brief van de taliban, een klachtenbrief aan de overheid en een brief van de Afghaanse binnenlandse veiligheidsdienst. Hierbij dient ten eerste te worden aangestipt dat u verklaart dat uw vader de dreigbrief van de taliban ontving op 5 jauza 1398 (Gregoriaanse kalender (GK) 26 mei 2019), terwijl de dreigbrief is gedateerd op 22 ramadan 1440 (Afghaanse kalender 6 jauza 1398, GK 27

mei 2019). Dat uw vader volgens uw verklaringen de brief eerder ontving dan dat ze gedateerd werd, brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake de brieven reeds in het gedrang.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de drie brieven – vermelde data 6 jauza 1398 (GK 27 mei 2019), 11 jauza 1398 (GK 1 juni 2019) en 13 jauza 1398 (GK 3 juni 2019) – werden opgesteld op het moment dat u reeds in België was aangekomen, nadat uw eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een negatieve beslissing. Dit wijst erop dat de brieven enkel met het oog op een volgend verzoek om internationale bescherming werden opgesteld, wat ertoe leidt dat de bewijswaarde van de documenten sterk wordt vermindert. Daarbij kunnen de brieven op uw vraag en instructies zijn gesteld. Ook hierdoor neemt de bewijswaarde van de brieven af. Voorts dient te worden opgemerkt dat de klachtenbrief door uw moeder werd opgesteld, die er als betrokken partij alle baat bij heeft om verklaringen af te leggen die in het verlengde liggen van uw eigen verklaringen. Hierdoor neemt de (objectieve) bewijswaarde van het document eveneens in ernstige mate af. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Het gewicht dat aan dit bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Deze documenten ontberen bijgevolg elke bewijswaarde.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. De vaststelling omtrent de ongerijmdheid tussen zijn verklaringen en de datering van de dreigbrief, laat hij onverlet. Eveneens vecht hij de vaststellingen niet aan omtrent het gebrek aan objectieve bewijswaarde van de verklaringen van zijn moeder en de hierop gebaseerde documenten.

De Raad treedt verweerder verder bij waar deze oordeelt dat het gegeven dat de brieven in kwestie allemaal werden opgesteld nadat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, erop wijst dat deze werden opgesteld op verzoek en instructie van verzoeker en met het oogmerk om deze aan te wenden in het kader van zijn voorliggende verzoek. Dit geldt nog des te meer nu dit geschiedde vier jaar nadat verzoeker zijn zelfverklaarde land en regio van herkomst stelde te hebben verlaten. Dat de taliban dermate lang nadat verzoeker verdween plots en opnieuw zouden overgaan tot het afleveren van een dreigbrief en verzoekers vader zouden vermoorden, is niet aannemelijk. Overigens kan in dit kader worden opgemerkt dat verzoeker ook reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming een aantal vergelijkbare stukken (een dreigbrief en een bevestigingsbrief van zijn problemen) neerlegde en dat er indertijd werd geoordeeld dat deze stukken bewijswaarde ontbeerden. Dit werpt een bijkomende smet op de geloofwaardigheid en de bewijswaarde van de nieuwe, in het kader van verzoekers huidige, derde verzoek neergelegde stukken. Daarenboven blijkt uit de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten zoals de neergelegde stukken en dat dergelijke documenten daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de bewijswaarde van de neergelegde documenten. Op grond van het geheel van de voormelde vaststellingen, dit in combinatie met het feit dat zulke documenten hoe dan ook hoogstens een ondersteunende bewijswaarde hebben, dat zij slechts het vermogen hebben om intrinsiek geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, dat zij op zich niet kunnen volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen te herstellen en dat de *in casu* bijgebrachte stukken niet worden neergelegd in het kader en ter adstructie van een geloofwaardig relaas, is de Raad van oordeel dat aan de voormelde documenten niet de minste bewijswaarde kan worden toegekend. Deze vaststelling wordt nog versterkt doordat verzoeker zelf zich klaarblijkelijk niet eens de moeite heeft getroost om zich terdege te informeren over de inhoud van de door hem neergelegde stukken en van deze inhoud niet op de hoogte was (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, nr.18). Dit getuigt van een verregaande desinteresse van verzoeker voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en de bewijswaarde van de neergelegde stukken. Met zijn verwijzing naar rechtspraak, kan verzoeker tot slot geen afbreuk doen aan de voormelde, concrete, inzake de *in casu* neergelegde stukken gedane vaststellingen.

Verzoeker verwijst voor het overige naar de twee e-mails die zijn advocaat overmaakte aan het CGVS en de hierin gedane uiteenzetting.

In zoverre in deze e-mails een overzicht wordt gegeven van de door verzoeker aangehaalde feiten en wordt ingegaan op de door verzoeker ter staving van deze feiten neergelegde, nieuwe documenten, kan echter worden opgemerkt dat deze nieuw aangehaalde feiten en documenten reeds hoger genoegzaam

werden besproken en dat deze e-mails geen elementen bevatten die aan de hoger gedane vaststellingen dienaangaande afbreuk zouden kunnen doen.

Voor het overige wordt in deze e-mails slechts ingegaan op de algemene veiligheidssituatie, de covid-19 epidemie en de (mogelijke) gevolgen hiervan op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en verzoekers zelfverklaarde regio van herkomst in het bijzonder. Verzoeker komt op deze gegevens uitgebreid terug in het verzoekschrift en voert ook hierin een uitvoerig betoog aangaande de veiligheidssituatie, de covid-19 epidemie en de (mogelijke) gevolge van deze epidemie op de veiligheidssituatie in zijn voorgehouden land en regio van herkomst. Met zijn verwijzing naar de situatie in zijn zelfverklaarde land en regio van herkomst, onder meer de aldaar heersende covid-19 epidemie en de algehele veiligheidssituatie, kan verzoeker echter geenszins afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen en kan hij geenszins volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoeker er niet in is geslaagd om de tijdens zijn vorige verzoeken om internationale bescherming vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden (recente) herkomst van en problemen en situatie in het dorp Shalatak, gelegen in het district Mehtarlam in de provincie Laghman in Afghanistan te herstellen. Aldus weigert verzoeker tot op heden klaarheid te scheppen over en maakt hij het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke herkomst en verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn komst naar België en zijn reële problemen en situatie. Daardoor maakt hij het, dit door zijn eigen toedoen, onmogelijk om zijn werkelijke nood aan internationale bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar de situatie in zijn beweerde land en regio van herkomst verder niet dienstig en kan hij hiermee geenszins volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat er te dezen nieuwe elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoeker dient het bestaan van een nood aan bescherming in de zin van voormelde artikelen immers *in concreto* aannemelijk te maken en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon. Hier blijft hij, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke. In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële problemen en situatie en over de vraag of verzoeker, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op vervolging of ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijner hoofde niet voorhanden is.

Gelet op het voorgaande, kan het betoog dat verweerder de e-mails van verzoekers advocaat onvoldoende in rekening zou hebben gebracht geen ander licht werpen op de hoger gedane beoordeling, is dit verwijt verder niet dienstig en kan dit op zich niet leiden tot een hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing.

3.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT